Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

26 май 2016 година*

„Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност — Директива 2006/112/ЕО — Освобождаване — Член 135, параграф 1, буква г) — Сделки, засягащи плащания и преводи — Понятие — Покупка на билети за кино по телефона или чрез интернет — Плащане с дебитна или кредитна карта — Услуги „по обработване на картови плащания“

По дело C-607/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд, Отделение по данъчни дела, Обединено кралство), с акт от 22 декември 2014 г., постъпил в Съда на 29 декември 2014 г., в рамките на производство по дело

Bookit Ltd

срещу

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal и E. Jarašiūnas (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 декември 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Bookit Ltd, от N. Gardne и S. Mardell, solicitors, Z. Yang, barrister, и A. Hitchmough, QC,

— за правителството на Обединеното кралство, от M. Holt, в качеството на представител, подпомаган от K. Beal, QC,

— за гръцкото правителство, от S. Charitaki и A. Magrippi, в качеството на представители,

— за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, A. Cunha и R. Campos Laires, в качеството на представители,

* Език на производството: английски.

— за Европейската комисия, от L. Lozano Palacios и R. Lyal, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 135, параграф 1, буква г) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, наричана по-нататък „Директивата за ДДС“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Bookit Ltd и Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (данъчна и митническа администрация на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, наричана по-нататък „данъчната администрация“) във връзка с отказ за освобождаване от данък върху добавената стойност (ДДС) на някои доставки на услуги, извършвани от Bookit.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 По силата на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС „доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество“, подлежи на облагане с ДДС.

4 Член 135, параграф 1, букви б)—ж) от тази директива предвижда случаите на освобождаване от облагане, които преди това по същество с идентична формулировка се съдържат в член 13, Б, буква г) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, 1977 г., стр. 1).

5 Съгласно член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС:

„Държавите членки освобождават следните сделки:

[…]

г) сделките, включително договаряне, засягащи депозитни и текущи сметки, плащания, преводи, дългове, чекове и други прехвърляеми инструменти, но с изключение на събирането на дългове […]“.

Правото на Обединеното кралство

6 Член 31, параграф 1 от Value Added Tax Act 1994 (Закон за данъка върху добавената стойност от 1994 г., наричан по-нататък „Законът от 1994 г.“) предвижда, че „[д]оставките на стоки или услуги са освободени от облагане с данък, ако отговарят на предвиденото към настоящия момент в приложение 9 описание […]“.

7 Приложение 9 съдържа няколко групи стоки и услуги, които са освободени от ДДС. Група 5 от него се отнася до финансовата област. В нея се предвижда освобождаване от облагане на следните услуги:

„[…]

1. Издаването, прехвърлянето или получаването, или други операции с пари и ценни книжа, материализиращи парично вземане, запис или нареждане за плащане на пари.

[…]

5. Предоставянето на посреднически услуги във връзка със сделките по точки 1, 2, 3, 4 или 6 (независимо дали сделките в крайна сметка са сключени) от лице, действащо в качеството на посредник.

[…]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

8 Bookit е дружество, 100 % от чийто капитал е собственост на Odeon Cinemas Holding Limited (наричано по-нататък „Odeon“), което притежава и стопанисва верига кина в Обединеното кралство. Предметът на дейност на Bookit се състои в обработването на плащания, извършвани с дебитни и кредитни карти (наричано по-нататък „обработване на картови плащания“) за клиентите на притежаваната от Odeon група. То управлява и център за телефонни обаждания за сметка на Odeon. Приходите на Bookit идват изцяло от операции, свързани с притежаваната от Odeon група, и от клиентите на тези кина.

9 С решение от 24 декември 2009 г. данъчната администрация приема, че извършваните от Bookit доставки срещу плащания, описани на клиентите, които купуват билети за кино Odeon, като такса за услугата по обработка на картови плащания, не представляват освободени доставки на услуги в съответствие с група 5 от приложение 9 към Закона от 1994 г. Bookit подава жалба срещу това решение до First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд, Отделение по данъчни дела, Обединено кралство).

10 Тази юрисдикция уточнява, че продажбата на билети за кината Odeon се извършва на касите и чрез автоматите в кината, по телефона посредством център за телефонни обаждания или по интернет.

11 Продажбите на касите в кината се извършват от служители на Odeon. За тези продажби, както и за продажбите, извършвани чрез автоматите в кината, Bookit предоставя на Odeon услуги по обработване на картови плащания, но за тези услуги на Odeon или на клиентите не се начислява никаква такса. Продажбите по телефона или по интернет се извършват от Bookit, който действа като представител на Odeon. При тези продажби за покупката на билети с дебитна или кредитна карта клиентът плаща цената на билета, както и посочената такса за услугата по обработване на картови плащания. През релевантните периоди тази такса варира между 0,65 GBP и 0,75 GBP (лири стерлинги) (около 0,82 EUR и 0,95 EUR) за операция.

12 Запитващата юрисдикция посочва, че през целия релевантен период плащанията с дебитна и кредитна карта, получени от Bookit от клиенти, които купуват билети за кината Odeon, са били обработвани от неговата обслужваща банка по силата на договор за услуги. Този договор предвижда, че обслужващата банка заверява сметката на Bookit с цялата сума на операциите, по отношение на които на банката са предоставени данни за съответните картови операции. В него се предвижда също, че Bookit, евентуално Odeon, е длъжно, от една страна, да получи от своята

обслужваща банка код за разрешение — издаван от банката — издател на картата, наречена „банка издател“, който по същество удостоверява валидността на картата и наличието на средства — преди извършването на каквато и да е продажба, и от друга страна, да се увери, че този код е включен във файл, наречен „файл за плащанията“, включващ данните за картовите операции, които трябва да бъдат препратени на тази обслужваща банка в края на деня за приключване на плащанията.

13 Odeon и Bookit са сключили и отделен договор за предоставяне на услуги с DataCash Limited, по силата на който DataCash предоставя „стандартни услуги за плащане с банкови карти“. Тези услуги включват получаването на кодове за разрешение от името и за сметка на Bookit чрез подаване на необходимите искания за издаване на разрешение до обслужващата банка и получаването на съответните отговори, както и съхраняването на разрешенията в обобщен файл, който за целите на разплащане с обслужващата банка позволява да се разбере дали продажбите са били извършени от Odeon в кината или от Bookit от разстояние.

14 Запитващата юрисдикция посочва, че на практика покупката на билет за кино по телефона или по интернет включва следните етапи. Най-напред клиентът предоставя на Bookit релевантните данни относно дебитната или кредитната карта, която желае да използва, като име и адрес на притежателя на картата, нейния номер и кода за сигурност, намиращ се на гърба ѝ, които данни Bookit изпраща с посредничеството на DataCash на обслужващата банка. Последната ги предава на банката издател, която, в случай че данните бъдат приети, завежда сумата и изпраща код за разрешение на обслужващата банка. С посредничеството на DataCash последната предава този код на Bookit, което, след като го получи, проверява дали заявените билети за кино са все още налични. Ако това е така, билетите се разпределят на клиента и операцията е приключена за последния, който получава потвърждение на резервацията от страна на Odeon, в която се посочва, че срещу получените билети чрез банковата му карта е удържана или ще бъде удържана определена сума, както и определена сума, дължима на Bookit като такса за резервация.

15 На следващо място, в рамките на приключването на продажбите за деня от всяко кино Bookit предава на DataCash събраните от него платежни данни под формата на файлове за плащанията, които за всяка операция включват данните за картовите плащания, включително кода за разрешение от банката издател, след което DataCash изпраща на обслужващата банка обобщен файл, в който се съдържат всички операции, извършени през деня, за да бъдат изпратени на различните банки издатели, въз основа на което банките издатели извършват плащанията на обслужващата банка. В резултат на това последната заверява банковата сметка на Bookit със съответните средства. Накрая Bookit прехвърля на Odeon приходите от продажбата на билети и запазва таксите, свързани с услугата за обработване на картови плащания.

16 Запитващата юрисдикция посочва, че по този начин ролята на Bookit се състои, от една страна, в предоставянето на услуги като представител на Odeon при продажбата на билети, и от друга страна, в предоставянето на купувачите на тези билети на услуги по обработването на картови плащания, състоящи се в получаването от клиента на данни относно картата, в изпращането на тези данни на обслужващата банка, в получаването на кода за разрешение от последната и в повторното изпращане на данните за картата, включително кода за разрешение, на обслужващата банка в рамките на приключването на операцията.

17 Запитващата юрисдикция уточнява, на първо място, че без файловете за плащанията обслужващата банка не е в състояние да разбере, че операциите са били приключени. На второ място, Bookit не би могло да обработва картовите плащания без услугите на обслужваща банка, тъй като то не може да предоставя данните относно картата направо на банките издатели, за да получава кодовете за разрешение. На трето място, Bookit има нужда от услугите на DataCash също и за да бъдат свързаните с картите данни приведени във форма, призната от системата за

плащане. Тази юрисдикция обаче посочва, че в производството пред нея е безспорно, че участието на DataCash не оказва влияние върху естеството на предоставяната от Bookit услуга. На четвърто място, запитващата юрисдикция посочва, че отношенията между Odeon, Bookit и техните клиенти са описани на уебсайта на Odeon, и счита, че през целия разглеждан период клиентите са знаели, че сключват отделен договор с Bookit във връзка с предоставянето на услугата по обработване на картови плащания, за което се плаща такса.

18 Пред запитващата юрисдикция Bookit посочва, че услугата по обработване на картови плащания, която той предоставя на купувачите на билети за кино Odeon, представлява освободена доставка на услуги съгласно група 5, точка 1 от приложение 9 към Закона от 1994 г. и член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, тъй като изпращането на обслужващата банка на данните относно банковите карти, включително кодовете за разрешение, има за последица прехвърлянето на средствата в сметката на Bookit в тази банка.

19 От своя страна данъчната администрация твърди, че в никакъв момент Bookit не прехвърля средства за клиентите на Odeon по смисъла на практиката на Съда, тъй като това прехвърляне се извършва от обслужващата банка заедно с банките издатели. Ето защо извършваните от Bookit услуги подлежали на облагане с нормалната ставка на ДДС.

20 Запитващата юрисдикция посочва, че по подобие на други юрисдикции в Обединеното кралство, изпитва затруднения да определи кой вид дейност попада в обхвата на освобождаването от облагане, предвидено в член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС.

21 При тези условия First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд, Отделение по данъчни дела) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Относно освобождаването от ДДС, предвидено в член 135, параграф 1, буква г) от [Директивата за ДДС], тълкувано от Съда в решение от 5 юни 1997 г., SDC (C-2/95, EU:C:1997:278), кои релевантни принципи трябва да се приложат, за да се определи дали „услуги по обработване на [картови] плащания […]“ (като предоставяните в настоящия случай) имат за „последица прехвърлянето на средства и […] водят до правни и финансови промени“ по смисъла на точка 66 от това решение?

2) По кои критерии се разграничава по принцип: а) услуга, която се състои в предоставянето на финансова информация, при липсата на която не би могло да бъде извършено плащане, но за която не се прилага освобождаването от ДДС (както в решение Nordea Pankki Suomi (C-350/10, EU:C:2011:532), от б) услуга по обработване на данни, която на практика има за последица прехвърлянето на средства и за която Съдът е приел, че поради това може да попада в приложното поле на освобождаването от ДДС (както в точка 66 от решение от 5 юни 1997 г., SDC (C-2/95, EU:C:1997:278)?

3) По-специално в контекста на услугите по обработване на [картови] плащания […]:
   а) Прилага ли се освобождаването от ДДС за такива услуги, когато те имат за последица прехвърлянето на средства, но не обхващат задачата да се дебитира една сметка и да се кредитира друга със съответната сума?
   б) Зависи ли правото на освобождаване от отговора на въпроса дали самият доставчик на услугата получава кодовете за разрешение пряко от банката — издател на картата, или ги получава с посредничеството на своята обслужваща банка?“.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

22 Запитващата юрисдикция основава преюдициалното си запитване на разбирането, че услугата по обработване на картови плащания — извършвана от Bookit, когато лице, желаещо да отиде в кино Odeon, купува билет посредством Bookit, който то плаща с дебитна или кредитна карта — представлява доставка на услуга, която е отделна и независима спрямо продажбата на този билет.

23 Съдът обаче вече е приел, че допълнителните разходи, които доставчик на услуги фактурира на клиентите си, когато плащат за услугите с кредитна карта, с дебитна карта, с чек или в брой, в клон на банка или на представител, упълномощен да получи плащането за сметка на този доставчик на услуги, не представлява насрещна престация за доставка на услуги, която е отделна и независима от основната доставка, за която се извършва това плащане (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2010 г., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, т. 32).

24 В това отношение Съдът най-напред е приел, че предоставянето на разположение на клиентите на инфраструктура от страна на доставчик на основна услуга, която инфраструктура им позволява да плащат цената на тази услуга по-специално с банкова карта, само по себе си не представлява цел за тези клиенти и че тази твърдяна доставка на услуги, до която посочените клиенти нямат достъп без покупката на основната услуга, от тяхна гледна точка няма какъвто и да било независим от посочената услуга интерес (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2010 г., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, т. 27).

25 На следващо място, Съдът добавя, че получаването на плащане, както и обработването му са неразривно свързани с всяка възмездна доставка на услуги и че за такава доставка е присъщо доставчикът на услуги да иска да му бъде платено и да полага необходимите усилия, за да може клиентът му да направи действително плащане като насрещна престация за извършването ѝ, като приема, че по принцип всеки начин на плащане на доставка на услуги предполага извършването от доставчика на някои действия по обработка на плащането, независимо че е възможно обхватът на тези дейности да варира от един начин на плащане до друг (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2010 г., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, т. 28).

26 На последно място, според направеното от Съда уточнение обстоятелството, че отделната цена за твърдяната финансова услуга се установява като такава в договорния документ и че се посочва отделно в издаваните на клиентите фактури, не е определящо в това отношение, като според Съда фактът, че се фактурира една-единствена цена или че в договора са предвидени отделни цени, няма решаващо значение за целите на преценката дали става въпрос за две или повече отделни операции или за една-единствена икономическа операция (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2010 г., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, т. 29 и цитираната съдебна практика).

27 Съгласно постоянната практика на Съда националната юрисдикция трябва да прецени дали с оглед на икономическото и търговското съдържание на разглежданите операции представените ѝ доказателства сочат за наличието на една-единствена операция, независимо от договорната структура на същата (вж. в този смисъл решения от 21 февруари 2008 г., Part Service, C-425/06, EU:C:2008:108, т. 54 и от 20 юни 2013 г., Newey, C-653/11, EU:C:2013:409, т. 42—45), като взема предвид всички обстоятелства, при които тя се извършва (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2010 г., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, т. 26 и цитираната съдебна практика).

28 Предвид тези обстоятелства запитващата юрисдикция трябва да провери дали в главното производство предоставяната от Bookit услуга по обработване на картови плащания би трябвало за целите на облагане с ДДС да се счита за услуга, съпътстваща продажбата на съответните билети за кино, или за услуга, съпътстваща друга главна услуга, предоставяна от Bookit на купувачите на посочените билети, която би могла да бъде резервацията или предварителната дистанционна покупка на билети за кино, и следователно за услуга, която образува една-единствена доставка с тази основна доставка, така че тази услуга би трябвало да подлежи на същото данъчно третиране като посочената основна доставка (вж. в този смисъл решения 25 февруари 1999 г., CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, т. 32 и от 16 април 2015 г., Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie, C-42/14, EU:C:2015:229, т. 31).

29 При тази уговорка в настоящия случай Съдът следва да пристъпи към поисканото от запитващата юрисдикция тълкуване на правото на Съюза.

По въпросите

30 С въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в нея освобождаване от ДДС се прилага към услуга „по обработване на картови плащания“ като разглежданата в главното производство, която се извършва от данъчнозадължено лице, доставчик на тази услуга, когато дадено лице купува посредством този доставчик билет за кино, който последният продава от името и за сметка на друг правен субект, независимо дали посоченото лице плаща с дебитна или кредитна карта.

31 От акта за преюдициално запитване следва, че тази услуга по обработване на картови плащания се състои най-напред в това, че доставчикът на тази услуга получава от купувача данните относно дебитната или кредитната карта, която този купувач иска да използва, и че доставчикът предава тези данни на своята обслужваща банка, която ги предава на банката издател. На следващо място, когато след получаване на тези данни банката издател потвърди на обслужващата банка валидността на картата и наличието на необходимите средства чрез изпращането на последната на код за разрешение, тази услуга по обработване на картови плащания включва получаването на посочения код от доставчика чрез неговата обслужваща банка, което му дава право да осъществи продажбата. На последно място, посочената услуга се състои в предаването в края на деня на файл за плащанията от този доставчик на неговата обслужваща банка, в който файл са обобщени всички действително извършени през деня продажби и се съдържат релевантните данни относно използваните карти за плащане, включително кодовете за разрешение, с цел неговото последващо предаване от обслужващата банка на различните засегнати банки издатели, които тогава извършват плащания или преводи към тази обслужваща банка, която прехвърля съответните средства по сметката на доставчика на услуги.

32 В самото начало следва да се изтъкне, че член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС възприема без промяна по същество случаите на освобождаване, предвидени преди това в член 13, Б, буква г), респ. точки 1—6 от Шеста директива 77/388. Ето защо съдебната практика по последните разпоредби запазва своята релевантност за тълкуването на съответстващите им разпоредби от Директивата за ДДС.

33 Съгласно установената практика на Съда случаите на освобождаване по член 135, параграф 1 от Директивата за ДДС представляват самостоятелни понятия на правото на Съюза, които имат за цел да се избегнат различия в прилагането на режима на ДДС в различните държави членки (вж. решения от 10 март 2011 г., Skandinaviska Enskilda Banken, C-540/09, EU:C:2011:137, т. 19 и цитираната съдебна практика, както и от 22 октомври 2015 г., Hedqvist, C-264/14, EU:C:2015:718, т. 33 и цитираната съдебна практика).

34 Също съгласно постоянната съдебна практика термините, използвани за обозначаване на тези случаи на освобождаване, подлежат на стриктно тълкуване, тъй като представляват изключения от общия принцип, според който с ДДС се облага всяка услуга, предоставена възмездно от данъчнозадължено лице (вж. по-специално решения от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 23, както и от 22 октомври 2015 г., Hedqvist, C-264/14, EU:C:2015:718, т. 34 и цитираната съдебна практика).

35 В този контекст следва да се припомни, че член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС предвижда, че държавите членки освобождават „сделките, включително договаряне, засягащи депозитни и текущи сметки, плащания, преводи, дългове, чекове и други прехвърляеми инструменти, но с изключение на събирането на дългове“.

36 Така освободените по силата на посочената разпоредба сделки се определят в зависимост от естеството на предоставените услуги, а не в зависимост от доставчика или получателя на услугата. Следователно освобождаването не е подчинено на условието сделките да се извършат от определен вид образувание или юридическо лице, стига разглежданите сделки да попадат в областта на финансовите сделки (вж. решение от 28 октомври 2010 г., Axa UK, C-175/09, EU:C:2010:646, т. 26 и цитираната съдебна практика).

37 В настоящия случай е безспорно, че релевантно по делото в главното производство може да бъде само освобождаването, предвидено в член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС в полза на сделките, […], засягащи […] плащания[та] [и] преводи[те]“.

38 В това отношение Съдът е приел, че преводът е операция, при която се изпълнява нареждане за прехвърляне на парична сума от една банкова сметка в друга. За тази операция е характерно по-специално че води до промяна на съществуващото правно и финансово отношение, от една страна, между наредителя и получателя, и от друга страна, между тях и съответната им банка, както и евентуално между банките. Освен това операцията, която води до тази промяна, е единствено прехвърлянето на парични средства между сметките, без значение на какво основание. По този начин, тъй като преводът е единствено способ за прехвърляне на средства, функционалните аспекти са решаващи, за да се определи дали дадена операция представлява превод по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС (вж. в този смисъл решения от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 53 и от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 25).

39 Освен това текстът на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС по принцип не изключва разделянето на сделката по превод на различни отделни услуги, които следователно представляват „сделки, засягащи“ преводите по смисъла на тази разпоредба (вж. в този смисъл решение от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 64). Макар да не е възможно да се изключи, че разглежданото освобождаване може да обхване услуги, които не са неразделно свързани с преводите, това освобождаване може да засегне само сделките, които в общи линии образуват обособено цяло и които изпълняват специфичните и съществени функции на подобни преводи (вж. в този смисъл решение от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 66—68).

40 От гореизложеното следва, че за да бъдат квалифицирани като сделки, засягащи преводите, по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, разглежданите услуги трябва да образуват в общи линии обособено цяло, което изпълнява специфичните и съществени функции на превода и следователно води до прехвърляне на средства и до правни и финансови изменения. В това отношение освободената услуга по смисъла на Директивата за ДДС трябва да се разграничава от извършването на материална или техническа услуга. За тази цел следва по-конкретно да се прецени обхватът на отговорността на доставчика на услугите, и в частност дали тази отговорност се свежда само до техническите аспекти или пък обхваща и

специфичните и съществени функции на сделките (вж. в този смисъл решения от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 66 и от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 24).

41 Следва също да се подчертае, че тъй като функционалните аспекти имат решаващо значение, за да се определи дали дадена сделка засяга превод по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, критерият, който дава възможност да се разграничи сделка, към която се прилага разглежданото освобождаване, водеща до прехвърляне на средства и до правни и финансови изменения по смисъла на припомнената в точки 38—40 от настоящото решение съдебна практика, от сделка, която няма подобни последици и поради това към нея не се прилага посоченото освобождаване, се състои в това дали сделката — обект на проверка, прехвърля ефективно или евентуално правото на собственост върху разглежданите средства, или изпълнява специфичните и съществени функции на подобно прехвърляне (вж. в този смисъл решение от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 33).

42 В това отношение, макар обстоятелството, че доставчикът на съответните услуги сам пряко дебитира и/или кредитира дадена сметка или извършва операции по сметките на същия титуляр по безналичен начин, по принцип да е основание да се приеме, че това условие е изпълнено, и да се направи извод, че разглежданата услуга е освободена от облагане (вж. в този смисъл решение от 13 март 2014 г., ATP PensionService, C-464/12, EU:C:2014:139 т. 80, 81 и 85), единствено обстоятелството, че тази услуга не включва пряко подобна задача, обаче не може поначало да доведе до изключване на възможността за прилагане на разглежданото освобождаване от облагане към нея, като се има предвид, че припомненото в точка 38 от настоящото решение тълкуване не предопределя начините за осъществяване на преводи (вж. в този смисъл решение от 13 март 2014 г., ATP PensionService, C-464/12, EU:C:2014:139, т. 80).

43 Освен това съгласно постоянната практика на Съда съображенията относно сделките, засягащи преводите, намират приложение и спрямо сделките, засягащи плащанията (вж. в този смисъл решения от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 50 и от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 26).

44 В настоящия случай следва да се изтъкне, че както следва от съдържащото се в точка 31 от настоящото решение описание, услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство води до извършване на плащане или на превод и подобна услуга може да бъде приета за абсолютно необходима за това извършване, като се има предвид, че както следва от акта за преюдициално запитване, изпращането в края на деня на файла за плащания от доставчика на тази услуга на неговата обслужваща банка слага началото на процеса на плащане или превод на съответните суми от банките издатели към посочената обслужваща банка, и накрая — по сметката на този доставчик, и че действително се извършват само плащанията или преводите, за които необходимите данни са посочени в споменатия файл.

45 При все това, на първо място, тъй като член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС следва да се тълкува стриктно, сам по себе си фактът, че дадена услуга е абсолютно необходима, за да се осъществи освободена сделка, не е основание да се приеме, че тази услуга е освободена от облагане (вж. в този смисъл решения от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 65 и от 28 юли 2011 г., Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532, т. 31).

46 На второ място, взети поотделно или заедно, нито получаването от доставчика на тази услуга на данните относно платежната карта, която купувачът иска да използва, от последния, нито тяхното предаване от доставчика на неговата обслужваща банка, нито получаването от доставчика на код за разрешение, издаден от банката издател, нито дори предаването в края на деня от доставчика на неговата обслужваща банка на файл за плащанията, в който се съдържат

по-специално кодовете за разрешение за извършените продажби, могат да се приемат за осъществяващи специфичната и съществена функция на сделка, свързана с плащане или превод по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС.

47 Предвид това описание е безспорно, че доставчикът на подобна услуга не дебитира, нито кредитира сам пряко съответните сметки, нито извършва операции по безналичен път по тези сметки, нито дори разпорежда подобно дебитиране или кредитиране, след като купувачът е този, който, използвайки платежната си карта за извършване на покупка, решава, че неговата сметка ще бъде дебитирана в полза на сметката на трето лице.

48 Освен това, както посочва Комисията в съдебното заседание, файловете за плащания, представени от търговец, доставчик на услуги, на неговата обслужваща банка, не са нищо друго освен искане за получаване на плащане в електронна форма. Така предаването на подобен файл в края на деня има за цел само да информира съответната платежна система, че предварително разрешена продажба наистина е била осъществена. Ето защо не може да се счита, че с него се извършва съответното плащане или превод, или че изпълнява техните специфични и съществени функции. Обстоятелството, че подобен файл се свежда до възпроизвеждане на данните и кодовете, свързани с действително осъществените продажби, т.е. с тези, за които наличието на желания от клиента билет е било потвърдено, е без значение в това отношение, тъй като това обстоятелство е присъщо на самото естество на подобен файл.

49 Следва освен това да се подчертае, че както следва от акта за преюдициално запитване, кодът за разрешение — който доставчикът впрочем само иска, получава и предава и следователно върху чието издаване той няма контрол — който се съдържа в този файл, представлява единствено разрешение за извършване на продажбата, което съответната банка издател издава на доставчика чрез обслужващата банка. Следователно не става въпрос и за специфична и съществена функция за прехвърлянето на правото на собственост върху разглежданите средства. Ето защо обстоятелството, че такъв код е получен от доставчика на услугата пряко от банката издател или чрез неговата обслужваща банка, е без значение, за да се определи дали разглежданото освобождаване от облагане се прилага към услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство.

50 На трето място, от акта за преюдициално запитване не е видно, че доставчикът на подобна услуга би поел отговорността по отношение на осъществяването на правните и финансовите трансформации, характеризиращи наличието на сделка, свързана с превод или плащане, която е освободена от облагане по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, и следователно по отношение на специфичните и съществени функции на процеса по прехвърляне на средства, който се осъществява между банките издатели и обслужващата банка, а след това — от обслужващата банка към сметката на доставчика. В частност, макар, както посочва Bookit в писменото си становище, доставчикът на услуга по обработване на картови плащания да може да поеме ангажимент спрямо купувача и евентуално спрямо правния субект, за чието сметка той осъществява продажбата, за надлежното осъществяване на тази продажба и на свързаната с нея услуга по обработване на картови плащания, и оттам — за задоволителното осъществяване на тази услуга, посочената отговорност не означава, че доставчикът поема отговорност за извършването на правните и финансови изменения, които могат да характеризират освободена от облагане сделка, свързана с плащане или превод.

51 От тези обстоятелства следва, че доставчикът на услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство не участва по специфичен и съществен начин в правните и финансовите изменения, в които се изразява прехвърлянето на правото на собственост на съответните средства и които според практиката на Съда дават възможност да се характеризират освободените сделки, засягащи плащанията или преводите, по смисъла на член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, а само прилага технически и

административни средства, които му позволяват да събира данни и да ги съобщава на своята обслужваща банка, както и по същия начин да получава данни, които му дават възможност да извършва продажби и да получава съответните средства.

52 В това отношение следва да се припомни, че автоматизираният характер на подобна услуга, и по-специално обстоятелството, че предаването на файла за плащанията води до автоматично започване на съответните плащания или преводи, не може да промени естеството на предоставяната услуга и поради това е лишено от значение за прилагането на разглежданото освобождаване от облагане (вж. в този смисъл решение от 5 юни 1997 г., SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, т. 37).

53 Поради това към услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство, която по същество се състои в обмяна на данни между търговец и неговата обслужваща банка, с цел да се получи плащане за предлагана за продажба стока или услуга, не може да се приложи освобождаването от облагане, предвидено в член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС за сделките, засягащи плащанията и преводите.

54 Освен това, от една страна, не може да се приеме, че по своето естество подобна услуга представлява финансова сделка по смисъла на член 135, параграф 1, букви б)—ж) от Директивата за ДДС, освен ако се прецени, че всеки търговец, който прави необходимите постъпки, за да получи плащане с дебитна или кредитна карта, осъществява финансова сделка по смисъла на тези разпоредби, което би изпразнило това понятие от съдържание и би било в противоречие с изискването за стриктно тълкуване на случаите на освобождаване от ДДС.

55 От друга страна, предоставянето на освобождаването, предвидено в член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС, на услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство, би накърнило целите, преследвани от освобождаването от облагане на финансовите операции, чиято цел е да се отстранят трудностите, свързани с определянето на данъчната основа и на размера на подлежащия на приспадане ДДС, и да се избегне повишаването на разходите по потребителските кредити (решение от 19 април 2007 г., Velvet & Steel Immobilien, C-455/05, EU:C:2007:232, т. 24, както и определение от 14 май 2008 г., Tiercé Ladbroke и Derby, C-231/07 и C-232/07, непубликувано, EU:C:2007:332, т. 24).

56 Това е така, защото облагането с ДДС на услуга по обработване на картови плащания като разглежданата в главното производство не е свързана с такива трудности. В частност облагаемата основа, която съответства на полученото срещу тази услуга възнаграждение, а именно фактурираната на купувача на билета такса за тази услуга, лесно може да бъде определена и подобна сделка не включва кредит за купувача от страна на доставчика на услугата. Ето защо подобна услуга не може да бъде освободена от облагане съгласно член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС.

57 С оглед на всички изложени съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 135, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него освобождаване от ДДС за сделките, засягащи плащанията и преводите, не се прилага към услуга „по обработване на плащанията с дебитни или кредитни карти“ като разглежданата в главното производство, извършвана от данъчнозадължено лице, доставчик на тази услуга, когато дадено лице, като плащайки с дебитна или кредитна карта, купува билет за кино чрез този доставчик, продаван от последния от името и за сметка на друг правен субект.

По съдебните разноски

58 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 135, параграф 1, буква г) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него освобождаване от данък върху добавената стойност за сделките, засягащи плащанията и преводите, не се прилага към услуга „по обработване на плащанията с дебитни или кредитни карти“ като разглежданата в главното производство, извършвана от данъчнозадължено лице, доставчик на тази услуга, когато дадено лице, плащайки с дебитна или кредитна карта, купува билет за кино чрез този доставчик, продаван от последния от името и за сметка на друг правен субект.

Подписи